

מאה אלף חצים

סין

זה סיפור שסבא-רבא שלי שמע בילדותו מסבא-רבא שלו. נסו לחשב לפני כמה זמן קרה הדבר. ובסיפור מתואר איך איכר פשוט הציל את הארץ שלו מאויב.

אויבים התנפלו על סין. הם הגיעו עד לנהר יאנג-טסה, חנו על החוף והתכוננו לעבור את הנהר.

הקיסר הסיני נבהל ושלח למחנה האויב מרגלים זריזים. המרגלים חזרו לפנות בוקר ואמרו: "לא יספיק לנו זמן לגבור על כל האויבים. הם

רבים יותר מאשר גרעיני אורז בשדה., הם רבים יותר מאשר כוכבים בשמיים בליל קיץ חשוק.

ולכל חייל שלהם נדן מלא במאות חצים." נבהל הקיסר ושאל:

"ומה עוד ראו עיניכם ושמעו אוזניכם?"
"שמענו עוד איך הם אמרו זה לזה: 'תוך ארבעה ימים נעבור את הנהר, נהרוג את כל הסינים ואת הקיסר שלהם נטביע בנהר'.
הקיסר נבהל עוד יותר. והיועצים שלו התייעצו ואמרו לו:
"האלים לא רוצים את טובתם של סינים! אם לאויב כל כך הרבה חצים, צריך לסגת."
איכר זקן אחד שמע את הדברים והוא בא לאוהל של השליט.
"מה לך כאן, יחפן?" שאלו השומרים.
"אני רוצה לומר לקיסר שלא ישמע בקולם של היועצים שלו."

"ואת מי צריך לשמוע הקיסר אם לא את היועצים המלומדים שלו?"
"אותי" אמר האיכר.
"השתגעת, זקן!" קראו השומרים "לך מכאן מהר כל עוד אתה חי!"
אבל הקיסר שמע את המהומה ויצא מהאוהל. אחריו יצאו כל היועצים. האיכר הוריד את כובעו:
"אדוני הגדול והחכם! האם נכון שהחיל שלנו ייסוג ללא קרב?"
"נכון" ענה הקיסר "לחיילים סינים אין מספיק חצים בשביל להתמודד עם האויב."
"אז תצווה להכין חצים, הו בן השמיים. האם אין

בסין מספיק בעלי מלאכה טובים?"

הקיסר התרגז וקרא:

"מה אתה מקשקש, כלב עלוב! אף אחד לא יכול

להכין מאה אלף חצים תוך שלושה ימים."

"אז צריך לגבור על האויב בסכל, בתחבולה

ובאומץ. האם נעלמו כבר מסין אנשים נבונים

ואמיצים?"

הקיסר הביט על היועצים שלו ואמר בעצב:

"היועצים הנבונים והערמומיים שלי לא מצאו כל

פתרון."

ואז האיכר הביט בשמיים ועל הנהר, על ענפי

העצים, שהתנועעו ברוח החוף הקלה, ואמר:

"תוך שלושה ימים אניח לרגליך מאה אלף

חצים."

"אך אתה, ביצת צב רכובה!" קרא הקיסר "טוב

מאוד, תנסה אך תזכור: אם תוך שלושה ימים

לא תביא לי את החצים המובטחים, אצווה

לקבור אתך חי בתוך האדמה."

"שיהיה כך" אמר האיכר בשקט "אך בינתיים תן

לי לפקודתי עשרים סירות, חמישים חיילים וכל

הקש שנמצאת בסביבה."

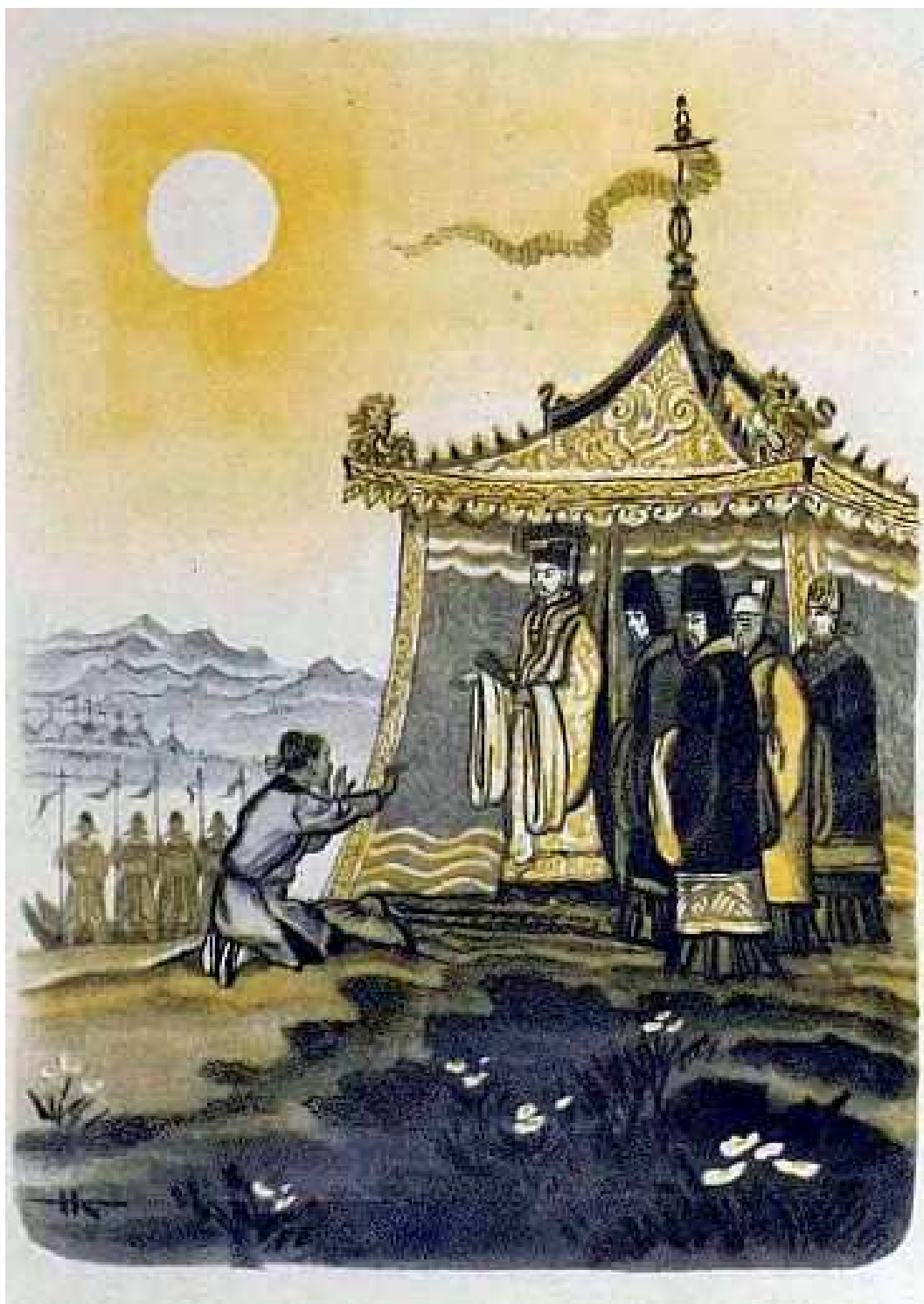
יועצי הקיסר התחילו לצחוק:

"אתה חושב להציל אותנו בחצי קש?"

"החצים שלי לא יהיו גרועים מחצי האויב" ענה

האיכר.

הקיסר חשב רגע והסכים. ציווה לתת לפקודה

של האיכר עשרים סירות, חמישים חיילים וחמש עשרה עגלות קש. האיכר ציווה לחיילים להוביל את הסירות למפרץ שקט ולהסתיר אותן בתוך קני סוף גבוהים.

עבר יום. הקיסר רצה מאוד לדעת כמה חצים הכין כבר האיכר ושלח מרגלים למפרץ שאליו הוביל הזקן את החיילים. המרגלים חזרו וסיפרו: "האיכר אכל, שתה ושר שירים כל היום. ואף אחד מהחיילים לא הכין חצים."

"זה נוכל! הוא החליט לרמות אותי!"

ויועצי החצר השתחוו עד האדמה ואמרו:

"בוודאי, זה רמאי ללא ספק! איך יכול איכר כזה להמציא מה שלא יכול היה להמציא הקיסר

הגדול והיועצים שלו."

כשעבר עוד יום שוב סיפרו המרגלים:

"האיכר הזקן דג דגים כל היום, והחיילים שכבו

על החוף בלי לעשות דבר."

הקיסר לא התאפק ובעצמו הלך למפרץ.

"תראה לי את החצים!" קרא בכעס לאיכר.

"הו, בן שמיים. הבטחתי להכין את החצים תוך

שלושה ימים. עד עכשיו עברו רק יומיים. בוא

אלי מחרתיים בבוקר ותקבל את מה

שהבטחתי."

השליט לא האמין לאיכר. מאין הוא ייקח מאה

אלף חצים תוך יום אחד? אך טרם חזר לאוהל

שלו ציווה לחפור בור עמוק בקרבה:

"מחרתיים בבוקר התליין יקבור בו את רמאי

המגונה!"

אבל באותו הזמן במפרץ כבר לא ישנו. החיילים

כיסו את הסירות בשכבות עבות של קש.

ובשביל החותרים הכינו על הסירות אוהלים

קטנים מקש סמיך.

עם בוא הלילה ממורד הנהר התרומם ערפל

סמיך. וכשהערפל כיסה את כל הנהר האיכר

ציווה להפליג. החיילים נכנסו לאוהלים שעל

הסירות, הניפו משוטים, והסירות התחילו לנוע

ללא רעש אל הגדה השניה, שעליה נפרסו חיילי

האויב.

כשהסינים הגיעו לאמצע הנהר שמעו על גדת

האויב את צלילי החלפת השמירה. החותרים
עצרו, כדי לא להשמיע כל צליל. אך האיכר
דווקא צחק בקול וציווה לכולם לצרוח בקול רם,
לדפוק בלוחות נחושת ולתופף בתופים.
הסירות התקדמו אל מול האויב ברעש גדול,
כאילו על הנהר שטו מאה דוברות.
האויבים לא יכלו לראות דבר בתוך הערפל
הסמיך. הם רק שמעו המוני קולות של הסינים.
כשהסירות רק התקרבו לחוף האויב שפך על
החותרים ענני חצים. החצים זמזמו כמו דבורים
ובשריקת נחשים נתקעו באוהלי הקש של
החותרים. והסינים רעשו, והכו בתופים כל פעם
חזק וחזק יותר. כשהסירות התקרבו כבר לחוף

האויב האיכר ציווה לשוב אותן עם הצד אל
האויב ולהפסיק לחתור.
הסירות נעצרו, אך הסינים לא הפסיקו להרעיש
וקול התופים גבר על זמזום החצים. והחצים היו
רבים כל כך שמהמכות שלהם הסירות רעדו.
עברו דקות אחדות והחצים התחילו להכות
בסירות רק לעתים רחוקות, ובסוף הזמזום
שלהם כמעט ולא נשמע יותר. ואז האיכר פנה
אל חוף האויב וקרא:
"תודה רבה!"
והחותרים מיד התחילו לחתור חזרה אל החוף
שלהם. כשהסירות הגיעו לקרבת המפרץ, בתוך
הערפל התחילו כבר להופיע קרני השמש

כבר יותר ממאה חבילות כאלה, בסירות עדיין
תקועים היו חצים רבים.
הקיסר הבין הכל ובתדהמה קרא:

"מאין ידעת שבלילה השלישי יבוא הערפל?"
על זה ענה לו האיכר:

הבהירים. ואז כל אלה שהיו על החוף ראו
בהפתעה שלקראתם שט משהו הדומה
לעשרים דרבנים ענקיים. אבל אלה לא היו
דרבנים, אלא הסירות מכוסות כולן בחצים
התקועים בקש. החרטום, הירכתיים, הסיפון,
האווהלים מקש - הכל היה מכוסה בחצי האויב.
כשכבר השמש ייבשה את הטל למפרץ הגיע
הקיסר עם היועצים שלו. אחרי היועצים הלך
תליין, מוכן לתפוס את האיכר לפקודה הראשונה
של הקיסר.

הקיסר יצא מהאפיריון וראה איך חיילי האיכר
מוציאים בלי הפסקה את החצים מהקש,
וקושרים אותם לחבילות של אלף. ולמרות שהיו

להימלט מחצי החיילים הסינים.

"אם לוחם לא מכיר את חוקי השמיים והאדמה
ולא מבין את לשונו של טבע המקומי, מוטב
שישב בבית ויטפל בילדים."

ואז אחד מלומד מבין היועצים של הקיסר יצא
קדימה ואמר בגאווה:

"גם אני ידעתי שהיום יעלה הערפל מהנהר."
האיכר חייך ואמר:

"אך הידע שלך לא הביא כל תועלת, סימן שהוא
לא היה נחוץ בכלל."

בינתיים כל החצים חולקו לחיילים הסינים.

הלוחמים עברו את הנהר והתנפלו על האויבים.

לאויבים לא נשארו אפילו אלף חצים. הם

התחילו לברוח בפחד גדול ורק בודדים הצליחו